

[Jan Kørpe Christensen]

Jeg synes som sagt, vi må erkende, at det er funktionen og ikke personen, der skal i centrum. Dernæst må vi, efter at vi har set rapporterne, give institutionerne ret i, at vi må lade problemet ligge nu og lade institutionerne køre efter selvstyremodellen. Så er jeg overbevist om, at det også vil gå den rigtige vej. At beslutningerne tages længst ude i det yderste led, på den enkelte institution, det må være det helt rigtige.

Vi kan således ikke støtte disse tanker, og vi kan heller ikke støtte dagsordenen; det kommer vist heller ikke bag på ordføreren.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg har to bemærkninger til hr. Jan Kørpe Christensen. Den ene er, at hr. Jan Kørpe Christensen nævnte, at det er vigtigt at sørge for, at kvinderne overhovedet søger ind, og så nævnte han teologi. Men dér er jo netop et eksempel, hvor der er ganske mange kvinder. Der er nogenlunde lige mange, jeg tror endda, der er flest kvinder blandt de studerende, mens der i lærerstaben stort set alene er mænd; jeg er ikke bekendt med, om der overhovedet er en kvinde, men jeg ved i hvert fald, mænd dominerer helt. Så dér er netop et eksempel på, at der er noget galt.

Så nævnte hr. Jan Kørpe Christensen, at det altid skulle være den bedst kvalificerede. Dér vil jeg endnu en gang referere til den undersøgelse fra Det Naturvidenskabelige Fakultet på Københavns Universitet, som jeg citerede før, nemlig at af dem, der søger, er 12 pct. kvinder, af dem, der erklæres kvalificerede, er 15 pct. kvinder, men af dem, der faktisk blev ansat, er det kun 4 pct. Det vil sige, at kvinderne ikke får den andel af stillingerne, der svarer til deres faktiske, erkendte kvalifikationer.

Elisabeth Arnold (RV):

For et par år siden gennemførte Folketingets Forskningsudvalg en høring om forskeruddannelser, og i den forbindelse diskuterede vi også, hvordan man kan få flere kandidater og ældre studerende til at interessere sig for forskning.

Der var to kvindelige lektorer, som beskrev, hvordan de arbejdede. De var begge to ansat på Københavns Universitet, i hver sit område, og den ene fortalte begejstret om, hvordan hun

fandt de gode studerende, der var på sidste del af hendes studium. Hun prøvede at indvi dem i forskningens mysterier, prøvede at forklare dem, hvor enormt spændende det var, hvor engagerende det var, hvor opslugende det var at få gode resultater, og hvor dejligt og interessant det var at diskutere sine resultater med sine kolleger. Hun udstrålede optimisme og glæde ved sit fag og havde naturligvis en hel flok af kvindelige forskerstuderende omkring sig.

Den anden forsker, som også var ansat i en ledende stilling, havde stort set én lang klagesang over de elendige bevillinger, over alle de besværligheder, som der var på universiteterne, alle de nedskæringer, der var, og hvordan alting blev lagt hindrende i vejen for gennemførelsen af en normal forskerkarriere. Det siger sig selv, at ikke ret mange forskerstuderende flokkedes om denne lektor, og hun havde ikke særlig meget succes med at rekruttere nye forskere til sit område.

Undersøgelser bekræfter, at studiemiljøet og de kvindelige identifikationsmodeller spiller en meget stor rolle, og det må vi ikke se bort fra, når vi diskuterer dette vigtige problem med kvindernes repræsentation i forskningsmiljøet. Hvis der er nogle gode, engagerende, spændende kvinder, som kan trække andre kvinder til sig, så kan det betyde nok så meget som kvoteringsordninger eller særordninger for det underrepræsenterede køn. Jeg nævner det blot for at sige, at vi ikke skal tro, vi kan lovgive os eller regulere os til alt her i livet. Der er også menneskelige faktorer, som vi ikke har nogen som helst mulighed for at gøre andet end at konstatere er til stede.

Men det er et vigtigt problem, SF har sat til debat her i dag, og jeg hilser det kun velkommen, at vi får mulighed for at diskutere det. Det har optaget både mange institutioner og også mange politiske partier i adskillige år. Det er efter vores opfattelse rent talentspild, hvis man har uudnyttede intellektuelle ressourcer gående rundt i samfundet, uden at de får mulighed for at udfolde sig.

Problemet er selvfølgelig, hvad vi skal gøre ved det. Eksemplerne fra før viser, at det er svært, og de viser også, at det tager tid.

Der er også nogle andre forskelle, jeg vil tage frem. Det er nævnt bl.a. af ordføreren for forespørgerne, hr. Rahbæk Møller, at Frankrig, Spanien, Tyrkiet og Italien – jeg nævner